

РЕШЕНИЕ

№ 295

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка Костадинова
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова
в присъствието на прокурора Ст. Д. Д.
като разглежда докладваното от Калина В. Станчева Въззивно частно
наказателно дело № 20221100600067 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 306, ал.3 вр. ал.1, т.1 от НПК вр. глава XXI от НПК.

С протоколно определение от 07.12.2021 г., постановено по НОХД № 3550/2020 г., СРС, НО, 10-ти състав, в производство по реда на чл. 383, ал. 2 вр. чл. 306, ал. 1, т. 1 НПК и на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 3 НК е групирал наказанията, наложени на А.Л. Ц. с: присъда по НОХД № 18096/2013 г., по описа на СРС, 105-ти състав и със споразумение по процесното НОХД № 3550/2020 г., СРС, НО, 10-ти състав, като е определил едно общо, най-тежко наказание "лишаване от свобода" за срок от 5 месеца, което на основание чл. 57, ал 1, т. 2, б. „в“ ЗИНЗС да бъде изтърпяно при първоначален строг режим. На основание чл. 23, ал. 3 НК към така определеното общо най-тежко наказание е присъединено изцяло наказанието „глоба“ в размер на 1 000 лева, наложено на А.Л. Ц. по НОХД № 18096/2013 г., по описа на СРС, 105-ти състав.

На основание чл. 68, ал. 1 НК наложеното на А.Л. Ц. наказание по НОХД № 5370/2011 г., СРС, НО, „лишаване от свобода“ в размер на три години е приведено в изпълнение, като е определил наказанието да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим - чл. 57, ал 1, т. 2, б. „в“ ЗИНЗС.

Срещу горепосоченото определение е постъпила срочна жалба от осъденото лице А.Л. Ц., депозирана чрез защитника му – адв. С. от САК

/определен за служебен защитник на осъдения с уведомително писмо, приложено на л. 241 от досъдебното производство/, в която бланкетно се възразява срещу извършеното групиране на наказанията. Посочва се, че съдът неправилно е присъединил наказанието „глоба“ към определеното общо, най-тежко наказание. Отправено е искане до въззивната инстанция за отмяна на атакувания съдебен акт. В жалбата не се иска събирането на нови доказателства.

С определението за насрочване на делото, въззивният съд е преценил, че следва служебно с оглед обезпечаване изясняването в пълнота на делото, да се изискат първоинстанционните съдебни актове /в това число и мотивите към тях/, по които са налице осъжданията на жалбоподателя, както и въззивните актове, ведно с мотивите към последните.

В разпоредително заседание на 11.02.2022 г. /всички процесуални действия са преповторени от съда в новия му състав на 01.04.2022 г. с оглед спазване принципа за неизменност на съдебния състав – арт. чл. 258 НПК/ въззивният съд по реда на чл. 327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на осъдения и свидетели, изслушването на експертизи. За сметка на това обаче е допуснал провеждането на съдебно следствие във връзка с изискване на писмени доказателства, а именно справки от НслС и ГДИН досежно това осъденият А.Ц. бил ли е задържан в арестите на страната, ако да за какви периоди и кога, респективно по кои производства е бил задържан под стража и данни за приключването им със съответен акт, което е удовлетворило доказателствено искане на защитата в посочения смисъл.

Пред въззивния съд представителят на Софийска градска прокуратура посочва, че определението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно, като жалбата следва да бъде оставена без уважение.

Защитникът на осъдения Ц. – адв. С. от САК иска да се уважи жалбата и да се отмени обжалваното определение. Отново се позовава на предходни задържания. Отправя молба до въззивната инстанция да извърши пълна кумулация с изтърпяните вече задържания, както и да постанови съдебен акт, базиращ се не само на правото, а също така и на правилната математиката в случая.

Осъденият А.Л. Ц. в последната си дума се придържа към казаното от защитника му, да се извърши кумулация по съответните присъди.

Софийски градски съд, като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебното заседание, подложи на анализ материалите, събрани по делото и след като провери изцяло правилността на атакувания акт в съответствие с чл. 313 и чл. 314 НПК, намери за установено следното:

А.Л. Ц. е роден на 26.06.1983 г. в гр. София, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, не работи, с настоящ адрес: гр. София, ж.к. „Дианабад“ № **** и с ЕГН *****. Ц. е осъждан, както

следва:

1. С влязла в сила на 28.07.2003 г. присъда по НОХД № 215/2003 г., по описа на СГС, 4-ти състав, с която Ц. е признат за виновен в извършено на 21.05.2002 г. в гр. София, престъпление по чл. 354а, ал. 1, предл. 4 от НК, като му е наложено наказание "лишаване от свобода" за срок от 1 година и 6 месеца, чието изпълнение е отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок от 4 години.

2. С влязло в сила на 17.11.2011 г. определение по НОХД № 5370/2011 г. по описа на СГС, 26-ти състав, с което е одобрено споразумение, осъденият е признат за виновен в извършено за периода от 14:00 часа на 08.09.2011 г. до 14:03 часа на 08.09.2011 г. престъпление по чл. 354а, ал. 1, предл. 5 вр. чл. 26, ал. 1 НК, като са му наложени наказание "лишаване от свобода" за срок от три години, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 НК е отложено за срок от пет години и наказание „глоба“ в размер на 5 000 /пет хиляди/ лева.

3. С влязла в сила на 20.03.2018 г. присъда по НОХД № 18096/2013 г. по описа на СРС, 105-ти състав, Ц. е признат за виновен в извършено на 18.05.2013 г. в гр. София престъпление по чл. 354а, ал. 5 вр. ал. 3 НК, предл. 2, т. 1, предл. 1 от НК, като му е наложено наказание "глоба" в размер на 1 000 /хиляда/ лева.

4. С влязло в сила на 07.12.2021 г. определение по НОХД № 3550/2020 г. по описа на СРС, 10 състав, с което е одобрено споразумение, Ц. е признат за виновен в извършено на 03.04.2013 г. престъпление по чл. 354а, ал. 3, предл. 2, т. 1, алт. 1 от НК, като му е наложено наказание "лишаване от свобода" за срок от 5 месеца, чието изпълнение на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗИНЗС е определено да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим.

На първо място въззивният съд намира за нужно да маркира, че компетентен за произнасяне по въпроса за кумулиране на наказанията е бил именно СРС, 10-ти състав, доколкото същият е постановил последното влязло в сила определение, с което е одобрено споразумение между осъдения и представителя на държавното обвинение /в този смисъл т. 3 от ТР № 3 от 16.11.2009 г., постановено по н.д. № 3/2009 г. на ОСНК, ВКС/.

При решаване на делото със споразумение по реда на Глава 29 НПК, по силата на разпоредбата на чл. 383, ал. 2 НПК съдът определя общо наказание на основание чл. 25 и чл. 27 НК и се произнася по прилагане на чл. 53 НК по реда на чл. 306, ал. 1, т. 1 НПК с определение. В унисон с предписаното в процесуалния закон е процедурал и първият съд.

На основание чл. 383, ал. 3 НПК вр. чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 3 НК съдът е определил едно общо, най-тежко наказание на осъденото лице измежду наложените му по НОХД № 18096/2013 г. по описа на СРС, 105-ти състав и по НОХД № 3550/2020 г. по описа на СРС, 10 състав, защото именно между тези две осъждания е налице множество престъпления и по-конкретно

съвкупност от престъпления. Това е така, тъй като осъждането по НОХД № 18096/2013 г. по описа на СРС, 105-ти състав /влязло в сила на 20.03.2018 г./ касае консумирана престъпна дейтелност на 18.05.2013 г., а осъждането по НОХД № 3550/2020 г. по описа на СРС, 10 състав /влязло в сила в законна сила на 07.12.2021 г./ касае консумран престъпен състав на 03.04.2013 г., тоест към датата на извършване на въздигнатото в престъпление деяние по последното наказателно дело, осъденият Ц. е бил извършил вече престъплението по първопосоченото /НОХД № 18096/2013 г. по описа на СРС, 105-ти състав/ дело, без да е имало влязла в сила присъда за което и да е от престъпленията.

Съгласно новелата на чл. 23, ал. 1 НК, ако едно лице е извършило няколко отделни престъпления, преди да е имало влязла в сила присъда, за което и да е от тях, съдът след като определи наказание за всяко престъпление отделно, налага най-тежкото от тях. Разпоредбата на чл. 25, ал. 1 НК определя, че горепосоченото правило се прилага и когато лицето е осъдено с отделни присъди.

Предвид горните съображения и с оглед конкретните обстоятелства в случая, а именно престъпната дейтелност на подсъдимия, обосновано и законосъобразно е прието в атакувания съдебен акт, че общото най-тежко наказание измежду двете отделни присъди и определение, с което е одобрено споразумение, се явява именно наказанието „лишаване от свобода“ в размер на 5 месеца.

Адекватно е съобразено и правилото, установено в чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗИНЗС, съобразно което съдът определя първоначален „строг“ режим за изтърпяване на наказанието за умишлени престъпления, извършени в изпитателния срок на условно осъждане, за което е постановено отложеното наказание да се изтърпи отделно, ако сборът от двете наказания надвишава две години, каквато именно фактология разкрива процесният случай.

Досежно приложимостта на чл. 23, ал. 3 НК, обуславяща присъединяване изцяло или отчасти към наказанието „лишаване от свобода“, понеже в случая то се явява най-тежкото, на наказанието „глоба“ в размер на 1 000 лева, въззивният съд се солидаризира с изведеното в обжалваното определение становище, че в случая е необходимо изцяло присъединяване на наказанието „глоба“ в горепосочения размер. Така определеното наказание, оказващо негативно въздействие върху имуществената сфера на осъденото лице, е съобразена с имотното състояние на същото, с доходите и семейните му задължения /същият е неженен/.

Настоящият състав на въззивната инстанция намира за нужно да добави допълнителна аргументация в посока присъединяване на наказанието „глоба“, считайки, че това е необходимо с оглед осигуряване постигане в пълнота целите на наказанието, прогласени в чл. 36, ал. 1 НК и по-специално индивидуалната превенция. Осъденият Ц. не се отличава с добри характеристични данни, тъй като той е с „богато“ съдебно минало, видно от

справката и бюлетините му за съдимост, като прави силно впечатление, че абсолютно всички престъпни деятельности, извършени от него, са субсумирани под престъпните състави на чл. 354а от НК. Следователно, в рамките на един значителен по своята продължителност период от време, осъденият Ц. не е успял да коригира своето поведение, изграждайки у себе си бариера за прекратяване границите на нормативноустановеното. Престъпленията против народното здраве и против околната среда, ситуирани в материалния закон в Раздел 2, в чийто диапазон попадат и престъпленията по чл. 354а от НК, се характеризират с висока степен на обществена опасност, доколкото с осъществяването им деецът излага на риск не само своя, а и чуждите животи.

Ето защо и като съобрази престъпната упоритост на осъденото лице в извършването на престъпления от един и същи вид и доколкото до момента осъществяването спрямо него наказателна репресия на държавата не е успяла да го преправи и превъзпита към спазване на законите и добрите нрави, да му въздейства предупредително и да му отнеме възможността да върши и други престъпления, въззивният съд намира, че лицето не следва да бъде бонифицирано чрез неприсъединяване на наказанието „глоба“ към определеното му най-тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от 5 месеца.

На следващо място, а и за да отговори на основното възражение на защитата, въззивната инстанция подчертава, че извършената кумулация от първостепенния съд е не само пълна, а и правилна. Същото е изводимо и от приобщените в хода на процеса писмени доказателства, част от които съставлява и писмо от НСлС. Видно от последното и след извършена проверка в ЦИССС /централна информационна система на следствените служби/ е установено, че лицето А.Л. Ц. има следните данни за задържания в арестите на страната, както следва: 1. Задържан на 13.11.2004 г. в СА „Г.М. Д.“ № 42 – София по пр. пр. № 50555/2004 г. по описа на 01 ТСО – СтСлС /за престъпление по чл. 195 НК/, като е освободен на 21.12.2005 г., понеже мярката му за неотклонение е изменена в парична гаранция; 2. Задържан на 09.09.2011 г. в СА „Г.М. Д.“ № 42 – София по пр. пр. № 9828/2011 г. по описа на СГП, по ДП № 2573/2011 г. по описа на 07 РПУ – СДВР /за престъпление по чл. 354а НК/, като е освободен на 18.11.2011 г. и липсват данни за изменение на мярката. Задържането касае НОХД № 5370/2011 г. по описа на СГС.

Нито едно от горепосочените задържания на различни основания не касае обвинение за престъпление, производството по което да има данни да е прекратено или да е завършило с оправдателна присъда. Освен това, по отношение на деянията, за които осъденият Ц. е задържан съгласно горепосоченото, и процесните, попадащи в отношение на реална съвкупност, не би могла да се приложи разпоредбата на чл. 23, ал. 1 НК, тоест да се извърши кумулация между тях.

Според чл. 59, ал. 1 НК, времето, през което осъденият е бил задържан или по отношение на него е била взета мярка за неотклонение домашен арест, се приспада при изпълнение на наказанието лишаване от свобода или пробация, като на същото място е посочен и редът за приспадане. Задържане по смисъла на чл. 59, ал. 1 НК освен мярката за неотклонение задържане под стража е и всяко друго задържане по реда на НПК, ЗМВР или друг закон, свързано с престъплението, за което лицето е осъдено или е било задържано за изпълнение на наказанието – арг. чл. 59, ал. 2 НК.

В новелата на чл. 59, ал. 3 НК е утвърдено, че разпоредбите на чл. 59, ал. 2 и ал. 1 НК се прилагат и когато осъденият е бил задържан по обвинение за друго престъпление, по което производството е било прекратено или е завършило с оправдателна присъда, ако по отношение на деянията би могла да се приложи разпоредбата на чл. 23, ал. 1 НК.

Тоест, приспадане на времето, през което осъденият е бил задържан, по реда на чл. 59 от НК се извършва поначало единствено, когато задържанията, без значение дали по естеството си представляват изтърпяване на мярка за неотклонение по НПК, или задържане от органите на МВР по реда на ЗМВР и прочие, са по отношение на същото това престъпно деяние, за което се налага и съответното наказание /било то лишаване от свобода или пробация/. Изключение е предвидено само в чл. 59, ал. 3 НК. Последното позволява приспадане на времето, през което осъденият е бил задържан по обвинения за други престъпления, производствата по които обаче следва или да са приключили, или да са завършили с оправдателна присъда, като наред с това е разписано и кумулативно изискване по отношение на деянията да е налице съвкупност по смисъла на чл. 23, ал. 1 НК. В случая нито едно от изискванията на материалната норма не е налице.

Видно от справка от НСлС осъденият Ц. е задържан през м.11.2004 г. и през м.09.2011 г., като нито едно от тези задържания по обвинения за други престъпления не покрива предпоставките за приложение на чл. 59, ал. 3 НК, респективно за извършване приспадане на времето, за което той е бил задържан по същите. Освен това от приложен актуален бюлетин за съдимост на осъдения, става ясно, че по НОХД № 3550/2020 г. по описа на СРС, 10 състав и на основание чл. 59, ал. 1 НК е приспаданото времето, през което Ц. е бил фактически задържан по реда на ЗМВР с постановление от СРП и с мярка за неотклонение „задържане под стража“ по това дело. В този смисъл напълно неоснователни се явяват претенциите на защитата за математическо приспадане на предходни задържанията, което да отговаря на правилната аритметика и като такива ще бъдат оставени без уважение.

След групиране на наказанията по горепосочените осъждания, първостепенният съд правилно е съобразил, че осъденият Ц. следва да изтърпи отделно наказанието по НОХД № 5370/2011 г., по описа на СРС - лишаване от свобода за срок от 3 години, доколкото деянието не е в съвкупност с нито едно от извършените след него деяния, които са след

влизане в сила на определението /17.11.2011 г./, с което е одобрено споразумение по делото. Това е така, доколкото е ноторно, предвид императива на чл. 68, ал. 1 НК, че ако до изтичане на определения от съда изпитателен срок осъденият извърши друго умишлено престъпление от общ характер, за което, макар и след този срок, му бъде наложено наказание лишаване от свобода, той изтърпява и отложеното наказание. В случая изпитателният срок по НОХД № 5370/2011 г., по описа на СРС изтича на 17.11.2016 г., като в рамките на същия е извършено деянието, консумиращо престъпна съставомерност по чл. 354а, ал. 3, предл. 2, т. 1, алт. 1 от НК, предмет на разглеждане по процесното НОХД № 3550/2020 г. по описа на СРС, 10 състав.

При извършената на основание чл. 314 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваното определение, въззивната инстанция не констатира наличието на други основания, налагащи неговото изменение или отмяна, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Воден от всичко изложено и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 НПК, Софийски градски съд, НО, VIII-ми въззивен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло протоколно определение от 07.12.2021 г., постановено по НОХД № 3550/2020 г., СРС, НО, 10-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____